

33è CONCURS LITERARI EL PERELLÓ

Modalitat: **POESIA**

Categoria: **ADULTS**

1r. PREMI

LA LLEUGERESA FORANA

RAIMOND AGUILÓ BARTOLOMÉ

LA LLEUGERESA FORANA

*He fet rodar la cadira fins a la finestra i he mirat cap enfora:
la pluja sembla que trenqui els vidres, el vent fa tremolar els
arbres,
però no es veu res.
La nit ha caigut sobre nosaltres.*

ANTONI MARÍ

01

La finestra, la que sempre tinc oberta
a l'estiu de bat a bat i a l'hivern amb les persianes

pujades perquè m'ensenyi com desfila
davant meu l'edat, em dóna vida i li ho agraeixo.
De vegades, m'enganyo a mi mateix i li dono
el to de maquillatge a una realitat que ja s'ho val;
però mai me'n surto, de formar part del xivarri,
i m'arrambo als vidres, m'hi adhereixo
com una calcomania amb l'averany de morir tota sola.
Què hi puc fer?, si davant meu tot el que divisa la vista
és una altra ciutat en un mur de paret amb grafitos personals
inalterables que un altre com jo, amb tossudesia, s'inventa
cada vespre quan, baldat, me'n vaig al llit i apago els llums.

02

Tot el que tinc ho duc a la bossa de viatge
que sempre tinc a mà. El decorat que volia
fer-me home -quan encara no sabia
l'ordre natural d'una passa darrere una altra-,

l'he desat a dretcient a l'origen de la joventut;
si el trobeu no li feu cas, són flotons d'hores
perdudes i senzilles que volien créixer i prou.
Realment, hem deixat tants paradisos sense escalinata
i tantes *Elegies de Berville* per escriure, que poca cosa
ens serà perdurable i no cal encaparrar-s'hi més.
El futur no viatja amb nosaltres, no té parada
en cap estació i ha deixat de ser previsible.
Imagina't per un moment que hem perdut
el passat i el demà passat, també, i viure l'ara
ja no té sentit, és com fer-se petons al mirall.
Però, ni tan sols tenim cap mirall per respondre'ns.

03

Avui rebliré el buit de la pàgina en blanc esgrogueït
com si fos la primera, fet i fet sempre és la primera
i això és bo perquè l'estrenes cada vegada.
Se'm fa difícil, cada cop més, enfugir-me de tu
per escriure't, i incapaç sóc de parlar-te'n,
bé prou que ho saps, sóc més o menys aquell desajust

que els anys tèrbols de la desraó van deixar enrere,
com aquella màquina d'engravar les carreteres
oxidada i pintada de nou que presideix avui la rotonda.
Quina llàstima!, ser sempre la pauta de la ferralla
d'aquell vers que encara no he escrit ni he estimat.

04

Aprofito que avui és diumenge
per llevar-me al migdia.
No he apujat les persianes
ni escriuré cap vers, estic de festa
com les petites botigues de la ciutat
que es resisteixen a obrir.
Donaré un cop d'ull a l'exterior

quan m'hagi pres la xocolata calenta
 -per vici cada set dies
 a partir de la segona setmana de novembre.
 Tots les frisances que diàriament
 ens amenacen, les enfilaré cap per avall
 per esmussar-les i no canviar de parer,
 -que pateixin una mica l'ofec que ens donen.
 Ja ho sé que es congria la silueta
 d'un temps que ja no hi és
 i que jo encara tinc com a nostre
 i m'impossibilita veure les coses
 que s'han de veure com s'han de veure.
 Quin pretext tinc per ser com sempre?
 Mai he oblidat el tortell dels diumenges
 ni el pa de pessic de la tieta,
 però ara paladejo uns altres àpats
 on entre plat i plat et serveixen una amnèsia
 col·lectiva, això sí, de molt bona graduació!

05

Sempre he mesurat el temps i he après
 que el temps només és nosa,
 un motiu per fer o desfer tot allò
 que et ve de gust i amb ganes,
 una excusa astuta per justificar la iniquitat,
 qualsevol propòsit que vas deixant enrere
 o el somni del cim que no encimbellaràs mai.
 Tota explicació que no ens convenç massa,
 l'atribuïm a la paradoxa d'un temps per bastir,

i l'anem escrivint amb bona lletra
des del principi fins al final i de pas li fem els deures
i l'anem comptant com compta les monedes un avar,
i el polític li canvia la permanència i és fonedissa,
i amb la consistència de fer el que vulguem
se'ns en va entre les mans, talment la rastellera
de tantes tardes de calma rere els vidres serenes.
Ja no hi ha present. Comença a encapotar-se el cel.

06

Hi havia un gran rebombori,
el rellotge marcava les hores
de galvana sorruda per no dormir
i del carrer entrava per la porta del pis
la filosofia d'un món obscè.
No vaig fer res, obnubilat, al llit,
amb un nus a la gola
i presentint una por que no era ni nova ni meva
i una mort literària que no m'agradaria
escriure si arribés el cas.

07

És estrany romandre l'església tancada;
el purgatori que estiregassem cada dia
deu estar farcit de gent que no va enlloc,
tampoc Dante s'ho hauria proposat.

M'ha semblat sentir el món quan brama,
-no és possible- no hi ha món que valgui,
el nostre món s'eixampla més avall del carrer
passada la plaça a la primera cantonada
on s'apilonen la brossa i els secrets de la nit
al costat del contenidor on la gent es baralla.

08

Ningú torna de Salamina amb les mans buides
i es passeja estufadament pels llocs de la ciutat
assedegat del que vol dir la lluita final i el triomf.
En l'estendard, el teu nou sublim que és el llinatge
ancorat en el port conquerit de les pàtries oblidades
traspasant ombres i tenebres de dies impensables
virtuosos que arranquen en els temps l'exili de terres
engendrades més enllà dels pobles on déus arrogants
varen perdre l'illa per darrera vegada en secrets mars
d'una Grècia agegantada. Recorda-m'ho ara, quan
arribi l'estiu i s'obri esplendorosa més enllà del mur
la platja. Dintre meu hi ha l'enderroc de mil batalles
i el dolor immens que gosa despullar-me amb el que més
m'aferro, la certesa, o no, que cal per haver estat aquí:
al bell mig de la batalla quan ben poc t'estimo.

09

Com vols que accepti tot aquest enrenou
pregnant com el fet més natural del món?
Mira'm i pessiga'm si creus que he canviat.
Tal vegada la validesa insolent vindrà vestida
d'escàndol amb una nota a peu de pàgina,
un pretext per emparentar-la amb la força
i donar-li una raó no legítima a la desraó.
No m'inspira confiança -gens ni mica-
aquest discurs ple de tots els inconvenients
que vol desembarassar-se de l'aigua molla
contra els qui avui escriuen música.
Mai arribo al paradigma, a l'altura crítica
perquè me'n parlis i et vegis amb cor de dialogar amb mi.
Detura't un instant i diga'm que tot és possible.

10

Noto un punt de desafecte cada vegada
que obro els finestrons i algú de fora
es pregunta per què no m'he mort encara.
Quan vingui la mort, no l'esperaré al replà de l'escala
com volia fer-ho Estellés, sinó darrere els vidres,
on he estat sempre, encara que de fet qui es mor
són els altres, un mateix passa per no morir-se mai.
Morir és com estripar el contracte, fugir d'escena,
llevar-se de la taula sense permís de l'amfitrió.
Morir en sec és no tenir temps de baixar la persiana
i deixar-ho tot al descobert i a la babalà. Una putada.

11

Si dropeges amb el dit sobre un moble ple de pols
no t'enduràs la pols sinó el temps de soledat,
aquell vagareig fred que fa anys habita
i decora l'estança nua, un raig de llum a la deriva
que s'ha escolat per l'esquerda de la finestra mal tancada
i una veu que ressona arreu com si vingués d'una emboscada.

12

Avui has passat per davant, com de costum,
però no he sabut de cert si eres tu o la teva ombra;
mai m'havies ensenyat aquest perfil tan dolç.
Què puc dir-te des d'aquesta quietud sobtada?,
que ara em trobo com un escopòfil darrere els vidres
mirant-te tan sols com una relíquia mentre badallo
un temps primerenc que de trasantó ja no ens pertany.
(No sé si Rimbaud tot això m'ho permetria; vés a saber...)
T'imagino cada dia passant de nou amunt i avall,
per això abans m'acosto i per veure't em frego els ulls.
Tu, des de l'altra banda, aplates una paraula secreta
per dir-me-la desficiosament i no saps com fer-ho.
El teu rumb espadat s'insinua encara *enmig de dos idiomes*.

13

Fa estona que guaito, és molt d'hora,
i només veig l'esbós del que érem.
Ben poca cosa n'ha quedat de tot aquell tumult
arrauxat, luxós i fingit, anquilosat en un benestar fictici
que durant un temps vam creure perfecte, fet a mida,
tal com ens n'havien parlat tantes vegades.
I ara, de què hem de penedir-nos?
Som incapaços d'adaptar-nos a la realitat
incomprensible, ni fet a gratcient hauria sortit
tan malament. Déu n'hi do la que ens caurà!
No hi ha passa que ens dugui enlloc, ni cap asfalt
que ens faci camí, un camí que tot sovint m'estremeix.
Allò més essencial de la vida és viure-la
tot i que molt sovint no és pot perquè algú o alguna cosa
s'interposa com si res, maliciosament,
en el que som i hauríem de ser.
-Aire que se'n va a l'aire.
M'arremangaré els pantalons quan surti a fora
per si he d'esquivar un toll, és possible que m'esquitxi
els mitjons amb l'aigua bruta i després un renec
no vindrà de nou. El cel vaticina pluja.

14

El veí, el del cinquè segona,
fa dies que no surt a comprar el diari.
Potser està malalt, potser no li abelleix
sortir, potser el gos que l'acompanya
s'ha mort o potser s'ha mort ell
o potser el diari. O potser sóc jo
qui s'ha mort i no el veure mai més.

15

A dues passes d'aquí
hi ha una felicitat enllaunada
amb la data de caducitat
vençuda
i a l'aparador un vestit *outlet* per estrenar.
Ben mirat, no és el que hem viscut
sinó el que ens resta
per donar i vendre
fins arribar el dia
en què la pregunta tindrà resposta.
No t'aventuris a tornar enrere
per damunt les passes
amb les que has vingut -massa solatge.
Encara tenim un futur de voluntat
al tomb de la cantonada,
i sua un vent nou que mou la calma
embafadora dels porticons.
Ja no suportó cap més deliri.

16

Aviat canviarà el temps
de ben jove el senyalo,
des de l'accident amb moto
que em va partir el genoll.
Res pot ésser com abans.
El temps amaga el temps
i s'endú les fulles mortes
i els fills que no han crescut.
Quan em retiri m'hauré
de posar una genollera.
El repòs no serveix de gaire.
Més val que m'ho faci mirar
i deixi de pressentir la pluja.

17

Fa mandra llevar-se ben d'hora.
La quietud de la nit amenaça
un dia sedegós de manifestació i revolta,
un patró mai nou de llibertat.
Tenalles obertes de perfil
en l'aresta d'un món a punt de deixar d'ésser etern,
que es van tancant contra la voluntat
d'un barri perdut manegant-se
entre la nostàlgia i la tempesta.
Al descobert, les nafres
que deixa la dent oscada,
cada cop que des de l'altre cantó del carrer
em prems amb dolor el cos fins a rebentar.
No hi estic acostumat.
Encara que estiguin obertes les fronteres
i a gust et sentis entre llençols de fil
somniaant dies fèrtils,
a fora, el vent bufa de valent i espetega
amb els plors que hi ha a cada banda
d'una finestra mig oberta, -creu-me.

És curiós veure pendolar la vida submisa
amb tots els seus colors fosforescents i abstractes
i jo a qui dins enclotat amb la meva abjecta quietud, satisfet.

He posat nom a les persones i les he emparentades
amb els altres; els he donat feines imaginàries amb bon sou
i vacances pagades i en aparença els he vist feliços;
han suspès i han aprovat exàmens que ni sospiten;
he posat data als seus aniversaris i els he fet grans
de cop i volta; he remenat dins la seva infància
i l'he enviada de vacances a les pàtries d'on han vingut.
Els he casat i divorciat pel civil, mil i una vegades;
els he donat fills naturals i adoptats, sense deixar-los triar;
he vist amb ells les pel·lícules que més els agraden
i he llegit els llibres de les seves tauletes de nit amb pols;
he resat als mateixos déus i he sabut d'ells quin n'era l'original
i quin, la fotocòpia; els he acceptat i els he negat
tantes vegades com ha calgut i els he convidat diumenge
que ve a dinar a la taula, a tots els qui m'ignoren
i no saben prou ben bé qui hi ha darrere cada paraula.

19

A l'estiu,
a l'angle enfora de la finestra

sempre s'atapeïen les flors
confiades i fresques, sobretot els geranis.
Avui,
les jardineres encara hi són,
de terra i passions a balquena,
d'aquella que fa anys
vàrem treballar a les Aubagues
i d'un cos fornit que té vint anys.
De tant en tant, al bon temps hi creix
un bri d'herba humit com llàgrima expel·lida,
el senyal adult que vol fer-se sentir
en un altre temps d'un mateix lloc.
No l'he regat mai i en sóc culpable.

20

Passarem llista als viatges que fem
sense insistir-hi massa, i els cercarem
tots com a naturals per la repetició
dels fets consumats, anomenats rutina;

com el recorregut que va de la feina
a l'atur, de l'abundància a la fam,
de la veritat a la mentida, de tu
a mi (el més curt de tots), de la paraula
al silenci, de l'aigua a la sequera,
de la vida a la mort o d'Ohio a Nebraska.
Hi estic tan habituat, a fer aquest trajecte.

21

Ha sortit al balcó del davant
per espolsar les estovalles,
al matí ho havia fet amb la catifa
i crec que aquesta tarda
penjarà la vànova de la seva herència.
L'ombra del seu cos dibuixa al meu davant

una espatlla descoberta,
 envernissada amb els colors de novembre
 que li pertanyen encara.
 A la barana del temps badada,
 hi té un abril a cada banda.
 Han passat els anys i és impossible
 treure's la nosa i posar-la en un cabàs de vímet
 just abans de rentar la roba.
 El costum d'arrossegar la veu callada,
 la part de la vida que més li cou,
 i fidel com és, és aquesta lluita
 de la qual no es deslliura i s'explica a si mateixa
 per què viu a ciutat quan ella volia anar-se'n a Roma.
 Devotament i a qualsevol hora
 obrirà un parèntesi de vuits i nous
 i cartes que no lliguen per fer un foc dins seu
 en el temps que no ha viscut, que ja és massa!

22

Em fa l'efecte
 que a hores d'ara ja no vindrà ningú,
 si més no que sigui conegut
 i es faci estimar o bé que em tingui per a amic.
 Vaig estimar una vegada
 i no vull córrer el risc de prendre mal
 ni molt menys acostumar-m'hi.

23

El mur que tinc davant ha deixat d'importunar-me.
Uns empleats de l'ajuntament, l'esborren o el pinten
de nou, mentre parlen de les hores retallades
i de la doble que no han cobrat. Sembla que els caurà
la nit, tenen pressa i són conscients que quan
abandonin el lloc un grafista marcarà el territori mural
i orgullós el signarà de punta a punta.
La nit temerosa i confident s'arremolina i calla.

24

No t'oblidis -quan estiguis mort de son-
de baixar la persiana i tancar els finestrons.

(Fes-ho d'esme si vols). Al matí, la llum de l'alba
aclofa els qui han passat la nit en blanc,
ja veus tu, sense tenir res a fer,
ni tan sols amuntonar els diccionaris.

Les hores amb els ulls oberts no compten gaire, ningú
se les creu -poden confondre't amb miracle o dimoni-,
són aquelles en què absort escrius versos i et fas malbé.
A fora suren quatre gotes, però aviat plourà de valent.

